

Tudományszerzés a keresztúton

A sógorom is azt tanúta, oszt úgy megtanulta, hogy elment a másvilágra is végette. No, hát te is kipróbálhatod, de akkor szőrös szivednek kell lenni. Lucátó' karácsonyig csinász egy székecskét, de úgy, hogy minden este csinász valamit rajta. Akkor kimécc karácsony estéjin a keresztútra 12 óra előtt. A bal lábadról leveszed a lábbelit, oszt áthúzod a jobb lábadra. Fuszeklit vagy kapcát ugyanúgy át kell cserényi, de azt vissza is kell húzni. Ügyesen kell csinálni, hogy az idő el ne járjon. Pontba' 12-kor arra a keresztútra, pontosan a keresztezésre ráteszed azt a székecskét, oszt meffogod látnyi az összes boszorkányt, ami a járásba' van. Magad körül húzol szentelt krétával egy kört, de az a fontos, hogy minnél nagyobb kört húzzál, hogy ha ijesztenek is, hát nehogy kihajolj belőle, mer' akkor elintéznek a boszorkányok. De bárhogy gyönnének feléd, szekeren, lóháton, vagy vasvillát szúrnának a szemed közé, nem szabad kiugrani, mer' akkor elkapnak oszt jó összegyöntölnek. Ha ki nem tudnak abból a körből téged húzni, akkor megtudod, hogy ki a boszorkány. Akkor letérgyepelnek elédbe, oszt megesketnek, hogy ki ne mondjad senkinek, hogy ki micsoda, mer' másképp meffojtanak. De akkor se szabad megijedned – szónyi nem szabad vissza, se esküdnyi. Ők azon a körön be nem tudnak jutni.

Hát az én sógorom itten Körtvélyesen tanúta a Luca-széket csinányi, kiment, leült, oszt csak kis kört húzott. Hát először innen-onnan mindenféle csúnyák gyöttek neki, aztán me' gyött egy vasvillával a szemi fele, hát megijedt, oszt hátrakapta a fejét. Akkor kikapták ötet, oszt összetörték, megnyomorították. Utána mindég jártak ötet gyöntölni, míg csak élt. Katonaságtó' is hazagyött, kiszuperáták ötet. Bárhol vót, mindé' jártak ötet gyöntölni. De má' ő sötétedés után ki nem ment vóna semmi pénzé'. Mer' ha csend vót, akkor az ablak, mind a kiscsirke úgy csinát: cip-cip-cip ..... má' ott is vótak, má' hitták őt. Egyszer elgyött hozzám is, még akkor Rozsnyón a Balázs-féle tanyán laktunk. Aludtunk, egyszer csak ébredek fel: áááááá ..... nagy hörgés. Gyújtom a lámpát: hát ott fekszik a küszöbön, a nyaka kívül a küszöbön. Mondom:

– Mi a frászt csinálsz, mér' fekszel itt, mé' nem fekszel a helyeden?

– Jaj, csak egy csöpp vizet – azt mondja.

Hát oszt adtam neki vizet.

– Há mi bajod, mé’ a küszöbön fekszel?

– Ha má’ nem gyössz, má’ megfojtottak vóna!

– Há ki vagy mi? Hát nincs itt senki!

Kimentem az udvarra: sehol senkit nem láttam.

– A nagy kutya itt fekszik az udvaron, nekünk csak a madár, ha idegyön. Nincs senki.

– De itt van. Itt vót.

Hát kérem szépen, elment a pelsúci hegyre a nagybátyjához, a két ember közé feküdt. Ott is megtalálta! Elment utána. De ottan hogy két ember közt feküdt, hát ottan már nem tudták őt gyöntölni. Mindég, azt mondja, csak annyit hall, mint mikor a kis csirke csippen, hogy: csip, csip, csip! No, másnap elment a bátyjához, itt lakott Szalócon, hát következő nap reggelre meghalt. Megfojtották.

Azé’ mondom, hogy olyasmit ne tanuljon senki, az ördögnek ne adja a lelkét soha. Mer’ mikor ők mennek oda téged eskedetnyi, oszt ha te megszólalsz, akkor neked meg kell esküdnyi, hogy köztök akarsz maradnyi. Akkor oszt valamit tanúsz vagy egytő’, vagy mástó’, vagy a harmagyiktó’. De én azt mondom, nekem ilyesmire szükségem nincsen. Tudjon az ember, ismerjen orvosságokat, meg füveket, de ilyesmivel ne foglalkozzon soha. Azt meg tudom csinányi mai napig is, ha a tehenet megrontsák, vagy rúg vagy döf, vagy ha a tejet elvitték tőle..., azon lehet segítenyi. Templombó’ szentelt vizet hoznyi, abba tisztos füvet megfőznyi, avval megmosni azt a jószágot, úgyhogy aztán ahhoz ilyen rossz lélek má’ nem fér.